

PROVES D'ACCÉS PER AL CURS 2017-18

I. Prova d'accés específica

La prova constarà de dos exercicis:

Prova teòrica

Els aspirants han d'haver llegit prèviament aquestes quatre obres teatrals del repertori clàssic i contemporani:

- <i>Medea</i>	Eurípides Trad. Àngela Carramiñana	La Magrana
- <i>Somni d'una nit d'estiu</i>	W. Shakespeare. Trad. S. Oliva	Ed. Vicens Vives
- <i>Casa de Nines</i>	Henrik Ibsen. Trad. Carles Batlle	Proa
- <i>Final de partida</i>	Samuel Beckett. Trad. Joan Cavallé	Cossetània

L'exercici consisteix en un comentari d'un fragment d'una d'aquestes obres i un qüestionari amb diverses preguntes sobre les obres.

El tribunal ha de valorar la maduresa i els coneixements de l'aspirant, pel que fa a la comprensió de conceptes, a la utilització del llenguatge i a la capacitat per relacionar i sintetitzar, a través de l'anàlisi de text, des de la perspectiva del gènere teatral en el qual s'insereixi, de la descripció de les característiques més importants que defineixen aquest gènere i la identificació dels aspectes històrics, socials i artístics relacionats amb l'obra.

L'exercici ha de ser qualificat entre zero i deu punts. Per superar-lo és necessària una puntuació igual o superior a cinc punts.

Aquest exercici es realitzarà el dia **31 d'agost a les 10 h.**

Prova pràctica

Consta d'unes proves tècniques i de la preparació i presentació de dues representacions individuals de teatre de text.

Proves tècniques de caràcter pràctic. Es valoren les aptituds específiques en les àrees de moviment, veu, dicció i música. S'ha de proposar als aspirants la realització d'exercicis individuals o col·lectius per valorar-los les capacitats en aquestes àrees. Els aspirants han de dur roba adequada per fer la prova (camiseta, pantalons de xandall o similars).

a) Prova de moviment. Aptituds corporals: realització d'exercicis individuals o col·lectius proposats pel tribunal, en què s'ha de valorar la disponibilitat corporal, el sentit rítmic, la coordinació i dissociació, i el control dels aspirants.

b) Prova de veu, dicció i música:

- Aptituds de veu i de dicció: lectura d'un text en prosa i d'un text poètic que s'adjunten en l'annex I, en què s'ha de valorar la dicció, el ritme i l'entonació.

- Aptituds de veu i de música: interpretació d'una cançó melòdica de lliure elecció, que es pot acompanyar amb un instrument o amb un acompanyament enregistrat, en què es valorin les aptituds musicals i les condicions de la veu. Si hi hagués alguna irregularitat vocal, el tribunal pot exigir una certificació mèdica o una prova foniàtrica que verifiqui l'existència o la inexistència d'alguna patologia.

c) Prova d'interpretació. Preparació i presentació d'un mínim de dues representacions individuals. S'han de valorar les aptituds interpretatives. L'aspirant ha de presentar un exercici interpretatiu d'un dels textos que s'adjunten en l'annex 2 (dones o homes) i d'un text de lliure elecció (d'una durada d'entre tres i cinc minuts). L'aspirant ha de memoritzar i preparar els textos per a la realització d'aquest exercici. Es pot utilitzar vestuari i utilitatge que, en qualsevol cas, ha de ser molt simple. El tribunal ha de valorar:

1. Capacitat d'observació, d'estructuració i d'anàlisi.
2. Aptitud per executar les tècniques pròpies de la interpretació.
3. Capacitat d'aprenentatge progressiu en el sentit d'entendre i d'integrar indicacions.
4. Comprensió de les situacions dramàtiques i creativitat en les respostes als estímuls que es proposen.

El tribunal pot fer totes aquelles propostes que consideri necessàries per a una millor avaluació de l'aspirant, i també pot interrompre l'exercici sempre que el consideri suficient.

Cada prova ha de ser qualificada entre zero i deu punts i ha de ser necessari per superar-la una puntuació igual o superior a cinc punts.

El segon exercici es farà del **dia 1 al 5 de setembre**.

La qualificació global de la prova d'accés resulta de la mitjana aritmètica de les qualificacions obtingudes en els 4 exercicis. Per a la superació de la prova d'accés es requereix que la qualificació dels exercicis sigui igual o superior a cinc.

2. Requeriments referents a les proves d'accés

L'assistència i puntualitat a tots els exercicis de les proves d'accés és obligatòria. Durant les proves, els aspirants poden ser objecte de tests o consultes mèdiques referides a les aptituds requerides per a aquests tipus d'estudis.

3. Adjudicació de places

Les places han de ser adjudicades d'acord amb l'ordre decreixent de puntuació establert en la llista que faci públics els resultats de la prova d'accés específica.

En cas d'empat, té prioritat l'aspirant amb el títol de batxillerat. Si l'empat persisteix té prioritat l'aspirant amb millor expedient acadèmic de batxillerat. No obstant això, si l'empat persisteix, s'ha de procedir a un sorteig alfabètic que s'ha de fer a la Direcció General competent en matèria d'ensenyaments artístics superiors.

4. Reclamacions

1. Una vegada publicades les llistes provisionals de les proves d'accés, l'aspirant no admès disposa de tres dies hàbils per presentar al·legacions davant el tribunal qualificador, el qual les ha de resoldre en un màxim de dos dies i n'ha de publicar les llistes definitives.
2. El resultat de la llista definitiva d'aquest tribunal pot ser recorregut davant la Direcció General d'Educació i Universitat de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments en el termini de dos dies hàbils, a comptar des de l'endemà del dia en què rebí la notificació per escrit de la resolució de la reclamació presentada al tribunal. La resolució que faci la Direcció General posa fi a la via administrativa.

5. Matriculació

1. S'ha de matricular en primer lloc l'alumnat del centre del curs anterior.
2. Una vegada finalitzat el procés d'admissió, s'ha de matricular el nou alumnat admès.
3. La no formalització de la matrícula en el període establert suposa la pèrdua de la plaça.
4. Quan el centre tingui les dades de matriculació, les comunicarà a la Direcció General d'Educació i Universitat de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments.

6. Assignació de vacants

En el cas que quedin places vacants, el centre n'ha de fer pública la informació per cobrir-les.

Annex I

Lectura obligatòria de dos textos: lectura obligatòria del Text 1 i una lectura a escollir entre el Text 2 i el Text 3.

Text 1 – Lectura obligatòria

ALL THE KING'S MEN

El fill arriba a casa i el pare el ferma ben fermat. El vell no té res a dir-li. L'únic que vol és que aquest fill sigui un parell d'hores en una cadira i després se'n vagi a dormir sota el mateix sostre. Això no és amor. I no dic que l'amor no existeixi; només em referesc a una cosa que és diferent de l'amor però que de vegades rep el nom d'amor. Podria ser que, sense aquesta cosa de la que parl, l'amor no existís, però això, en si mateix, no és amor. Només és una cosa que es porta a la sang. És una mena de cobdícia de la sang, i és el destí d'un home. És allò que distingeix l'home dels feliços animals irracionals. Quan neixes, el teu pare i la teva mare perden alguna cosa de si mateixos, i faran mans i mànigues per recuperar-la, i aquesta cosa que han perdut ets tu. Saben que no ho poden recuperar del tot, però te'n prendran tant de tros com puguin. I la típica i entranyable trobada familiar, amb el pícnic sota els arbres, s'assembla molt a tirar-se de cap dins un aquari ple de pops.

Robert Penn Warren

Escolliu una lectura entre el Text 2 i el Text 3.

Text 2

ELS AMANTS

“No hi havia a València dos amants com nosaltres.
Feroçment ens amàvem del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba.
Han passat anys, molts anys; han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i rodolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable
com un costum pacífic de compliment i teles
(i que ens perdone el cast senyor López-Picó).
Es desperta, de sobte, com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos, ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el peçó d'una orella.
El nostre amor és un amor brusc i salvatge,
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre besos i arraps.

Que voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.
Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les Estances de Riba i les *Rimas* de Bécquer.
Després, tombats en terra de qualsevol manera,
comprenem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.
No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en són parits ben pocs.”

Vicent Andrés i Estellés

Text 3

VIATGES

He conegut persones desertes,
portuàries, volcàniques,
il·luminades per idees boreals,
migpartides per temors
com rius gebrats,
alçades sota el nivell
dels somnis
o abatudes com muntanyes
orfes de peus a les clivelles.
N'he admirat contradiccions:
esperits parabòlics emergint
de les barraques.
També he recorregut els hemisferis
d'algunes ments en guerra,
i a despit d'aquest perill
sé que mai no em cansaré
de viatjar per les persones,
dels hostals de tendresa
on em deixen pernoctar,
dels seus fruits, ponts, ruïnes,
selves, tombes, valls,
i de tants gratacels
de preguntes
i museus on reposen
els silencis més fondos i antics.

Cèlia Sànchez-Mústic

Annex II

Homes:

L'home:

Aquesta tarda, de nou una tarda meravellosa. I el fred humit als ossos. Fred, és esplèndid saber que fa fred. Saber. Sense bufanda. El cel espès, sòlid, com si hagués de caure. No són aquells núvols de formes imponents... Me'n record, en dèiem núvols wagnerians. Aquells núvols que avançaven cap a nosaltres, aquell vespre, aleshores. Un record teu. El cel d'aquesta tarda, tan diferent. Igualment meravellós, també. O més. Veure-ho així, el teu do. Bufanda, o millor camiseta. Sempre sense camiseta. No dur camiseta ja no vol dir ser jove, però no en dus i el fred es fica al moll dels ossos. L'avançar d'aquells núvols... Quina candidesa. La carretera mullada, unes quantes bardisses, el plugim que s'atura i ara recomença, el cel tancat: la bellesa. La bellesa sense excuses que encara es pot veure, sentir, olorar... Que no ha de durar. El Paradís no durarà. Lliurat a les tenebres exteriors, allí on no hi ha res. Ni tan sols dolor o enyorança. Encara no. De moment, no. Ser aquí. Aquí, esperant. Ara, la teva feina. Aprofitar-ho tot. La dèria de no malbaratar cap engruna. Aprofitar el ventet glaçat que es fica pel coll. Aprofitar-te d'uns peus entumits, d'unes mans balbes. Aprofitar que encara hi ha una feina per acabar: ajudar-la. Que ho aconsegueixi. Potser més tard explicar-li el teu do, però no hi haurà temps. El quitrà mullat brillant només per tu. Des del dia, feia ben poc que havies rebut el do, des del dia que va retrobar aquella cara. Des d'aquell dia no hi ha res més.

Desig

Josep Maria Benet i Jornet

Dones:

Ella:

Palplantada i esperant, no servirà de res.
Els llocs canvien amb la nit.
Sóc al mig d'un llarguíssim passadís, fosc i amb corrent d'aire.
No tindrè sort i, si en tinc, no sé què faré.
He de defensar-me, he de revenjar-me.
Massa cervesa... Ve de la cervesa aquesta sensació de no i no i no, un no que no para.
Un no que balla dins meu no sé ben bé des de quan.
¿Des de quan?
Jo era dolenta. Em castigaven. No tenien més remei.
Exaltava les criatures i...
Sí, sabia com jugar, com dominar, com utilitzar les altres criatures.
Aquelles pobres dones m'havien de castigar, és clar.

Em treien de classe...
Em treien... al passadís.
Llarg, en penombra, solitari, silencios.
I les lliçons, dintre.
Era jo qui havia triat el passadís.
S'escolaven minuts i hores. Al passadís, res.
S'escolaven els anys.
Anys i anys al passadís, lluny de la classe on havia esvalotat.
Per tant, ja, què importa. Esperaré.
A l'estómac m'hi va anar creixent aquest no que puja i baixa.
He de defensar-me.
Sí, ho ha aconseguit, però pagarà.
Per culpa seva tot s'ha tornat confús.
No tindrè sort, no servirà de res, no la trobaré.
Primer trobar-la i revenjar-me; després, no ho sé.
M'espera amb el tabac. Potser tornar, doncs.
Només podria tornar si trobés la manera... Si la trobés.
El passadís.
Ets massa dolenta. L'has feta grossa, aquesta vegada.
No n'hi ha per tant. Només un cap malalt podria...
I vaig pagar, ¿oi?
Ah, sí, vaig pagar sortint al passadís. Anys d'avorriments al passadís.
Aquí tot és fosca i silenci.
El no i el no i el no. Em trobo malament.
L'aire de la nit... Respiro a fons. Potser l'aire fred arribarà a l'estómac i ofegarà el no i el no.
Al passadís, sovint, hi havia corrent d'aire.
El corrent d'aire, l'única cosa que, si de cas, venia pel passadís.
Però aquí, a més de l'aire, puc esperar que, de sobte...
Apareixen uns fars.
Els fars m'enceguen en girar pel revolt i encarar-se'm.
El no i no i no. Nàusea i ràbia.
Els fars plens de soroll que esquincen la nit, que m'inunden de llum.
Molt bé. ¿Què es pensaven? Aquí em teniu.
La llum s'immobilitza, el soroll baixa de to.
Ha servit d'alguna cosa, doncs, esperar entre el fred i el mareig.
Aquí em tens. ¿Ara què?

Desig.

Josep Maria Benet i Jornet